

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.223 van 24 januari 2013
in de zaak A. 197.830/VII-37.902.**

In zake : Rita VERTE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Luc Schuermans en Jan Surmont
kantoor houdend te 2300 Turnhout
de Merodelei 112
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Volksgezondheid
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Pierre Legros en Jérôme Sohier
kantoor houdend te 1000 Brussel
Emile De Motlaan 19
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 29 september 2010, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid van 2 augustus 2010 waarbij de aanvraag ingediend door Rita Verte op 7 oktober 1996 met het oog op het verkrijgen van een vergunning voor de opening van een voor het publiek opengestelde apotheek, gelegen aan de Hesstraat 23 te Retie, wordt verworpen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 218.485 van 15 maart 2012 heropent de Raad van State de debatten en wordt het door de auditeur-generaal aan te stellen lid van het auditoraat ermee gelast het onderzoek van de zaak voort te zetten.

Auditeur Wouter De Cock heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 december 2012.

Staatsraad Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jan Surmont, die verschijnt voor de verzoekster, en advocaat Manoël De Keulekaere, die loco advocaat Jérôme Sohier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Wouter De Cock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Na twee eerdere aanvragen, de eerste van 8 januari 1991, de tweede van 23 november 1993, dient de verzoekster op 7 oktober 1996 een

hernieuwde aanvraag in voor een vergunning voor de opening van een voor het publiek opengestelde officina aan de Schoolstraat 32 te Retie.

4. Tijdens de zitting van de Vestigingscommissie van 30 november 2009 stelt de verzoekster dat haar aanvraag kan worden behandeld "ook al is het na het moratorium". Op 3 mei 2010 brengt de Vestigingscommissie een ongunstig advies uit over de aanvraag.

Het advies steunt op de volgende motieven :

"Onderhavige aanvraag werd ingediend op 7 oktober 1996 m.a.w. na de inwerkingtreding van het moratorium van apotheken op 8 december 1994.

De Vestigingscommissie stelt derhalve vast dat de gevraagde vergunning niet kan worden verleend gezien het bestaande aantal apotheken slechts wordt verhoogd met het aantal vergunningen die worden verleend op basis van de aanvragen die werden ingediend vóór 8 december 1994 (artikel 1, § 1, 2° lid, van het Vestigingsbesluit).

Deze vaststelling betreft, zoals de aanvrager aanhaalt, inderdaad niet het ontvankelijkheidsonderzoek van de stukken overeenkomstig artikel 5 van het Vestigingsbesluit. Ook de vraag naar de ontvankelijkheid van aanvragen ingediend na 8 december 1994 en voor 8 december 1999, is niet pertinent: de aanvraag mag niet worden verleend gezien de beperking van het aantal voor het publiek geopende apotheken vervat in artikel 1bis, §1, van het Vestigingsbesluit".

5. Op 2 augustus 2010 sluit de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid zich aan bij deze motivering. De aanvraag wordt verworpen. Dit is de bestreden beslissing.

IV. Wettelijk kader

6. Het koninklijk besluit van 18 oktober 1994 tot wijziging van het koninklijk besluit van 25 september 1974, dat in werking trad op 8 december 1994, heeft een moratorium ingesteld voor de opening van apotheken. Daartoe werd in het koninklijk besluit van 25 september 1974 betreffende de opening, de overbrenging en de fusie van de voor het publiek opengestelde apotheken (hierna : koninklijk besluit van 25 september 1974) een artikel 1bis ingevoegd

waarvan de eerste paragraaf als volgt luidde :

"Het maximum aantal voor het publiek opengestelde apotheken is, voor een periode van vijf jaar welke ingaat op de datum van inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 18 oktober 1994 tot wijziging van het koninklijk besluit van 25 september 1974 betreffende de opening, de overbrenging en de fusie van voor het publiek opengestelde apotheken, gelijk aan het aantal apotheken waarvoor op die datum een vergunning is verleend. Dit aantal wordt verhoogd met het aantal vergunningen die worden verleend op basis van de aanvragen die worden ingediend na de hiervoren vermelde datum".

Bij koninklijk besluit van 8 december 1999 tot wijziging van het koninklijk besluit van 25 september 1974 werd dat moratorium met ingang van 8 december 1999 verlengd voor een periode van tien jaar. Met hetzelfde koninklijk besluit werd tevens bepaald dat er gedurende de periode van het moratorium geen aanvragen of hernieuwde aanvragen tot vergunning voor de opening van een voor het publiek opengestelde apotheek kunnen worden ingediend.

Door artikel 1 van het koninklijk besluit van 24 november 2009 tot wijziging van artikel 1bis van het koninklijk besluit van 25 september 1974 werd het moratorium op nieuwe apotheken opnieuw verlengd met vijf jaar om te eindigen op 8 december 2014.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de verzoekster

7. Het eerste middel steunt op de schending van de vrijheid van vestiging en van het legaliteitsbeginsel.

De verzoekster verwijst naar artikel 1bis van het koninklijk besluit van 25 september 1974 en schetst een aantal wijzigingen die werden aangebracht aan dat artikel. Zij leidt daaruit af dat er vanaf 8 december 1994 tot

8 december 2014 geen aanvragen of hernieuwde aanvragen tot vergunning kunnen worden ingediend voor de opening van een voor het publiek opengestelde apotheek, behalve aanvragen om redenen van volksgezondheid, op basis van artikel 15sexies van de voormelde wet. De genoemde regeling kan volgens de verzoekster de vrijheid van vestiging belemmeren of minder aantrekkelijk maken en volgens haar is niet voldaan aan de voorwaarden van de rechtspraak van het Hof van Justitie voor een uitzondering. De verzoekster ziet niet in hoe een maximum aantal apotheken zoals vastgelegd in artikel 1bis geschikt zou zijn om een veilige en kwalitatief hoogstaande geneesmiddelenvoorziening van de bevolking te waarborgen. Zij noemt de regeling disproportioneel ten opzichte van het beoogde doel. Een vestigingsstop gedurende 20 jaar acht zij "geenszins noodzakelijk (...) om een veilige en kwalitatief hoogstaande geneesmiddelen voorziening van de bevolking te garanderen". De verzoekster verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie in de gevoegde zaken C-570/07 en C-571/07 waarin "werd geoordeeld dat een nationale regeling waarbij is voorzien dat in elk verzorgingsgebied in beginsel slechts één apotheek per 2.800 inwoners kan worden gevestigd en voor elke apotheek een minimumafstand geldt ten opzichte van reeds bestaande apotheken, die in het algemeen 250 m bedraagt, strijdig is met artikel 49 EG-Verdrag voor zover door de toepassing van die basisregels niet in alle geografische gebieden met bijzondere demografische kenmerken voldoende apotheken kunnen worden gevestigd om adequate farmaceutische zorg te waarborgen". De verzoekster noemt een vestigingsstop gedurende meer dan 20 jaar a fortiori strijdig met artikel 49 van het EG-Verdrag.

8. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoekster nog toe, met betrekking tot de wijzigingen aan het koninklijk besluit van 25 september 1974, dat nergens aan de Koning machtiging werd verleend "van terugwerkende kracht". Voorts tracht zij aan de hand van een concreet cijfervoorbeeld voor de gemeente Retie aan te tonen dat een bijkomende apotheek in die gemeente geen overschrijding zou betekenen "van het maximum van artikel 1 § 2" zodat er ook geen sprake kan zijn van een bedreiging van de volksgezondheid. Ook wordt de schending aangevoerd van "het wettelijk verbod om retroactieve werking aan

normen te verlenen (artikel 2 BW) en het retroactiviteitsverbod als algemeen rechtsbeginsel". De verzoekster is van oordeel dat deze aangevoerde schending de openbare orde raakt en dus op ontvankelijke wijze in de memorie van wederantwoord kan worden aangevoerd.

9. In de laatste memorie stelt zij dat het "moratorium zoals opgenomen in artikel 1bis van het Vestigingsbesluit (...) niet geschikt (is) om de doelstelling van de wetgever (het creëren van omzet voor apotheken om een adequate, doeltreffende en regelmatige geneesmiddelenvoorziening te verzekeren) op systematische en samenhangende wijze te bereiken zodat het strijdig is met artikel 49 VWEU".

Beoordeling

10. De door de verzoekster ingeroepen Europeesrechtelijke vrijheid van vestiging vindt haar grondslag thans in artikel 49 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU).

In het door de verzoekster aangehaalde arrest van het Europees Hof van Justitie van 1 juni 2010 (gevoegde zaken C-570/07 en C-571/07) brengt dit Hof vooreerst zijn vaste rechtspraak in herinnering volgens dewelke een beperking van de vrijheid van vestiging kan worden gerechtvaardigd door dwingende redenen van algemeen belang. Overeenkomstig het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie kan de bescherming van de volksgezondheid een rechtvaardiging zijn voor een inbreuk om de vrijheid van vestiging te beperken (art. 168.1 VWEU), mits de nationaal genomen maatregelen dan wel geschikt zijn om de verwezenlijking van het nagestreefde doel te waarborgen en zij niet verder gaan dan noodzakelijk om dat doel te bereiken, waarbij het van belang is dat wordt nagegaan of er geen maatregelen mogelijk zijn die de vrijheid van vestiging minder belemmeren.

Anders dan de verzoekster wil laten uitschijnen, heeft het moratorium niet tot rechtstreeks doel de omzet van gevestigde apothekers te vergroten. Zoals blijkt uit het verslag aan de Koning bij het voormelde koninklijk besluit van 24 november 2009, staat het moratorium ten dienste van de volksgezondheid, doordat het erop gericht is een veilige en kwalitatief hoogstaande geneesmiddelenvoorziening aan de bevolking te waarborgen. De verzoekster brengt in verband met de vereiste van een voldoende omzet als noodzakelijk element om aan de publieke dienstverleningsopdrachten te voldoen geen concrete gegevens aan die aantonen dat de maatregel niet pertinent, of disproportioneel is. Aangezien de Raad van State een wettigheidscontrole uitoefent, kan hij onmogelijk zelf beleidsafwegingen maken en bijvoorbeeld overgaan tot het beoordelen van de concrete behoeften aan geneesmiddelenvoorzieningen per streek of regio. Het is aan de verzoekster die de rechtmatigheid betwist van de rechtsgrond waar een beslissing op steunt, om aan te tonen dat die rechtsgrond feitelijke grondslag mist of kennelijk onredelijk is. De verzoekster brengt daarover geen concrete gegevens aan. Zij voert enkel opportuniteitsoverwegingen aan die niet behoren tot de beoordelingsbevoegdheid van de bestuursrechter.

11. Het toepasselijke moratorium is het gevolg van een tussentijdse evaluatie en vloeit niet voort uit een initieel opgelegde duurtijd van twintig jaar. Het reeds genoemde verslag aan de Koning verduidelijkt in dat verband dat de verlenging van het moratorium met vijf jaar de markt enerzijds voldoende zekerheid biedt om investeringen toe te laten en anderzijds toelaat om de noodzaak van het moratorium te herevalueren op middellange termijn. De mogelijke beperking van de vrijheid van vestiging is dus niet absoluut en de maatregel heeft dan ook op het eerste gezicht geen disproportioneel karakter. De verzoekster maakt alleszins niet aannemelijk dat dit wel het geval zou zijn.

De verzoekster brengt onvoldoende concrete gegevens aan om tot een eventuele strijdigheid met de ingeroepen vrijheid van vestiging te besluiten. Haar argumentatie volstaat evenmin om de aangevoerde onwettigheid van artikel

1bis van het koninklijk besluit van 25 september 1974 aannemelijk te maken.

12. Ook middelen die de openbare orde raken moeten in het verzoekschrift worden ontwikkeld teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen.

De verzoekster toont niet aan dat zij haar grieven met betrekking tot het ingeroepen retroactiviteitsverbod niet reeds in het verzoekschrift had kunnen aanvoeren. Deze grieven vormen een niet-toegelaten uitbreiding van het initiële middel en zijn niet ontvankelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de verzoekster

13. In het tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 4, § 3, van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen, en van het legaliteitsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel houdt in essentie in dat artikel 1bis van het koninklijk besluit van 25 september 1974 strijdig is met artikel 4, § 3, 1°, zesde lid, van het koninklijk besluit nr. 78. Deze bepaling luidt als volgt:

"De Koning bepaalt, bij een in Ministerraad overlegd besluit, volgens de procedure bepaald in het vierde lid, het maximum aantal voor het publiek opengestelde apotheken voor de periode die Hij bepaalt. Hij bepaalt tevens de periode waarin er aanvragen of hernieuwde aanvragen tot vergunning voor de opening van een voor het publiek opengestelde apotheek kunnen worden ingediend".

De verzoekster leidt uit de ratio legis van die bepaling af dat de koning het maximumaantal voor het publiek opengestelde apotheken diende vast te stellen op basis van concrete parameters, in functie van "een juiste" verhouding tussen het aantal apotheken, het landelijk bevolkingscijfer en de behoeften.

Artikel 1bis van het koninklijk besluit van 25 september 1974 kan volgens de verzoekster geen wettelijke grondslag ontleenen aan artikel 4, § 3, van het koninklijk besluit nr. 78. Dat niet alle mogelijke maatregelen werden onderzocht om te komen tot een juiste verhouding tussen het aantal apotheken, het landelijk bevolkingscijfer en de behoeften op het gebied van de volksgezondheid, getuigt volgens de verzoekster niet van een zorgvuldige besluitvorming. Het redelijkheidsbeginsel zou geschonden zijn omdat de vestigingsstop "totaal geen rekening houdt met de concrete behoeften op het gebied van de volksgezondheid en geenszins garandeert dat ter bescherming van de volksgezondheid in alle streken van het land een adequate, doeltreffende en regelmatige geneesmiddelenvoorziening wordt verzekerd".

14. In de laatste memorie verwijst de verzoekster nog naar de parlementaire voorbereiding van de wet van 17 december 1973 tot wijziging van, onder meer, het koninklijk besluit nr. 78, waaruit zou blijken dat het betrokken ontwerp eerst en vooral wordt gemotiveerd met het oog op een redelijke geografische spreiding van apotheken. De criteria daarvoor werden vastgelegd in artikel 1 van het koninklijk besluit van 25 september 1974. Artikel 4, § 3, 1° van het koninklijk besluit nr. 78 laat volgens de verzoekster geenszins toe dat met het bepalen van het maximum aantal wordt afgeweken van de genoemde doelstelling.

Beoordeling

15. Artikel 4, § 3, van het koninklijk besluit nr. 78 bevat geen concrete criteria, noch richtlijnen voor de koning, op grond waarvan het maximumaantal apotheken moet worden bepaald. Het legt aan de Koning enkel op om het maximum aantal voor het publiek opengestelde apotheken vast te stellen,

en dit voor de periode die hij bepaalt. Een duidelijke tekst primeert op de ratio legis. Verzoeksters onwettigheidskritiek op dit punt gaat dan ook niet op. Bijgevolg kan evenmin de met diezelfde kritiek verbonden schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden bijgevallen.

16. Luidens artikel 1bis, § 1, van het koninklijk besluit van 25 september 1974, zoals van toepassing ten tijde van de bestreden beslissing, was, voor een periode van vijftien jaar die inging op 8 december 1999, het maximum aantal voor het publiek opengestelde apotheken, gelijk aan het aantal apotheken waarvoor op die datum een vergunning was verleend. Dit aantal werd verhoogd met het aantal vergunningen die werden verleend op basis van aanvragen ingediend vóór 8 december 1994, en dit aantal werd verlaagd met het aantal apotheken die definitief gesloten waren, "onverminderd de eventuele toepassing van artikel 15sexies".

In tegenstelling tot wat de verzoekster beweert kan bijgevolg, op het ogenblik waarop een beslissing wordt genomen, worden vastgesteld welk het maximaal toegelaten aantal is.

17. Het toepasselijke moratorium is het gevolg van een tussentijdse evaluatie. De verzoekster maakt niet aannemelijk dat de uitgevaardigde regeling kennelijk onredelijk is of dat de evaluatie steunt op verkeerde gegevens. Haar uiteenzetting komt neer op opportunistiekritiek waarvan de beoordeling niet tot de taak van de bestuursrechter behoort.

Het tweede middel is ongegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de verzoekster

18. Als derde middel roept de verzoekster de schending in van het gelijkheids-, het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel.

Zij betoogt dat er geen redelijk verantwoorde objectieve grondslag bestaat voor het verschil in behandeling tussen aanvragers die een aanvraag hebben ingediend vóór 8 december 1994 dan wel "tussen 8 december 1994 en 8 december 1999". Daarnaast kon en mocht de rechtsonderhorige er volgens de verzoekster op vertrouwen dat de regeling inzake het maximumaantal slechts zou gelden voor een periode van vijf jaar, en dat aanvragen ingediend tussen 8 november 1994 en 8 december 1999 konden leiden tot het verkrijgen van een vergunning na afloop van de vijfjarige periode op 8 december 1999.

19. In de laatste memorie voegt zij toe dat de aanvragers van een vergunning louter in functie van de datum van indiening van de aanvraag ongelijk worden behandeld en dat het aan de verwerende partij is om aan te tonen dat het verschil in behandeling wel objectief en redelijk verantwoord is en dat de opgelegde maatregel niet disproportioneel is.

Voorts zou de verzoekster wel hebben kunnen voorzien, ten tijde van het indienen van haar hernieuwde aanvraag op 7 oktober 1996, dat haar aanvraag niet zou worden behandeld tot 8 december 1994, maar niet dat geen nieuwe aanvraag meer kon worden ingediend.

Beoordeling

20. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, zoals vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, vereisen dat allen die zich in eenzelfde toestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. Deze regels sluiten niet uit dat er een verschil in behandeling bestaat tussen verschillende categorieën van personen.

Beide categorieën van aanvragers die de verzoekster aanhaalt, zijn niet in rechte vergelijkbaar, want zij vallen onder de toepassing van een verschillende juridisch kader. Kandidaten die een aanvraag hebben ingediend

tussen 8 december 1994 en 8 december 1999 worden inderdaad geconfronteerd met een moratorium op de opening van nieuwe apotheken, doch dit is het gevolg van het koninklijk besluit van 18 oktober 1994 tot wijziging van het koninklijk besluit van 25 september 1974, dat in werking trad op 8 december 1994. Er is dus geen sprake van in rechte en in feite vergelijkbare situaties. De verzoekster toont niet aan dat het door het ingestelde moratorium ingestelde verschil in behandeling niet redelijk en objectief verantwoord zou zijn.

De aanvraag die tot de bestreden beslissing heeft geleid werd ingediend op 6 oktober 1996. Op dat moment was, met ingang van 8 december 1994, een moratorium van kracht voor een periode van vijf jaar.

Uit het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel kan geen aanspraak worden afgeleid op het ongewijzigd blijven van een bepaalde regeling.

De verlenging van de oorspronkelijke vijfjarige termijn voor het moratorium, een eerste maal door het koninklijk besluit van 8 december 1999 tot wijziging van het koninklijk besluit van 25 september 1974 en een tweede maal door het koninklijk besluit van 24 november 2009 tot wijziging van artikel 1bis van het koninklijk besluit van 25 september 1974, vindt rechtsgrond in artikel 4, § 3, 1°, zesde lid, van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967, zoals vervangen bij de wet van 13 mei 1999. Het gaat niet op om, zonder verdere argumentatie, het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel in te roepen tegen een uitdrukkelijke rechtsgrond in.

Het derde middel is niet gegrond.

D. Vierde middel

Standpunt van de verzoekster

21. In het vierde middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 1bis, §§1 en 3, en van artikel 4, § 1, van het koninklijk besluit van 25 september 1974.

Het middel houdt vooreerst in dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt uitgegaan van het feit dat de aanvraag zou zijn ingediend na 8 december 1994, aangezien het te dezen gaat om de hernieuwing van een aanvraag van 23 november 1993, die moet worden gelijkgesteld met een aanvraag die werd ingediend vóór 8 december 1994.

In het tweede onderdeel betoogt de verzoekster in essentie dat op grond van artikel 1bis van het koninklijk besluit van 25 november 1994 de aanvraag voor een vergunning ingediend tussen 9 november 1994 en 7 december 1999 niet kon worden verworpen, maar dat enkel de behandeling van de aanvraag kon worden geschorst tot na de afloop van de periode bepaald in voormeld artikel, waarna de aanvraag verder diende te worden behandeld volgens de volgorde bepaald door de postdatum.

22. In de laatste memorie stelt de verzoekster zich wat betreft het eerste onderdeel te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Wat het tweede onderdeel betreft voegt zij toe dat de leer van de in het auditorsverslag vermelde arresten van de Raad van State nr. 210.536 en 210.538 van 20 januari 2011 te dezen niet kan worden toegepast, aangezien de verzoekende partij in die zaken niet betwist dat het plafond werd bereikt dat is ingesteld door artikel 1bis, § 1, van het koninklijk besluit van 25 september 1974, terwijl de verzoekster dit te dezen wel degelijk doet.

Beoordeling

23. Luidens artikel 4, § 3, van het koninklijk besluit van 25 september 1974 behield iedere aanvrager die de gevraagde vergunning niet had verkregen, de mogelijkheid om gedurende drie jaar, te rekenen vanaf de datum van indiening van de oorspronkelijke aanvraag, de aanvraag éénmaal te hernieuwen voor dezelfde plaats of binnen een straal van minder dan 1,5 km vanaf het oorspronkelijk voorgestelde adres.

De bestreden weigeringsbeslissing steunt op het motief dat de aanvraag werd ingediend na de inwerkingtreding van het moratorium. Bij het instellen van het moratorium met ingang van 8 december 1994 werd niet voorzien in een uitzonderingsregeling voor aanvragen die na deze datum werden ingediend.

Aangezien zoals uit de beoordeling van het eerste middel blijkt dat het moratorium door de wetgever werd ingevoerd om dwingende redenen van algemeen belang ter bescherming van de volksgezondheid, kan niet worden aangenomen dat een hernieuwde aanvraag niet onder toepassing valt van het bij koninklijk besluit van 18 oktober 1994 ingestelde moratorium. Bij gebreke aan een duidelijke en ondubbelzinnige reglementaire bepaling, kan evenmin worden aangenomen dat de datum van indiening van een hernieuwde aanvraag geacht moet worden terug te gaan tot de datum van indiening van de oorspronkelijke aanvraag.

Het eerste middelonderdeel van het vierde middel is niet gegrond.

24. Verzoeksters aanvraag is ingediend op 7 oktober 1996. Dit is nadat een moratorium werd ingesteld. De verzoekster betwist niet dat het plafond ingesteld door artikel 1bis, § 1, van het koninklijk besluit van 25 september 1974 was bereikt op het ogenblik dat uitspraak werd gedaan over haar vergunningsaanvraag. Op grond van het door artikel 1bis van het koninklijk besluit

van 25 september 1974 ingestelde moratorium, diende de minister van Volksgezondheid verzoeksters aanvraag te verwerpen. De omstandigheid dat het koninklijk besluit van 25 september 1974 vóór de inwerkingtreding van het wijzigende koninklijk besluit van 8 december 1999 geen uitdrukkelijk verbod bevatte voor het indienen van een hernieuwde aanvraag, doet daaraan geen afbreuk.

Gelet op de beoordeling van het eerste middel doet de opmerking in de laatste memorie van de verzoekster aangaande de arresten nrs. 210.536 en 210.538 van 20 januari 2011 niet ter zake.

Het tweede middelonderdeel van het vierde middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig januari tweeduizend dertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Luc Hellin